

[Kristen Amby.]

linger har jeg aldrig hørt udtalt af de danske kommunister, aldrig, aldrig. Jeg giver ingen verdens ting for denne organiserede fredspropaganda, når man dør, hvor det passer i ens kram, bruger vold og magt systematisk i den politiske kamps tjeneste, i kampen for at opnå magten.

Dernæst står der i denne resolution, at landene opfordres til at samarbejde med De Forenede Nationer. Kan kommunisterne have noget herimod? Jeg kan ikke tænke mig det. Men de vil måske kun samarbejde — det lader det jo til —, når de får deres vilje ubeskåret, og det er nu engang ikke samarbejde.

For det tredje opfordredes landene i De Forenede Nationer til at bidrage til fri udveksling af nyheder. Det kan synes så lidt, men i sammenhæng med den kendsgerning, at før der er skabt tillid landene imellem, er det også umuligt virkelig at skabe forudsætningerne for en varig fredelig tilstand, så ved vi meget vel, at tillid for en del kan hvile på kendskab, og at kendskab til hinandens forhold og tilstande i det hele taget er nødvendigt, hvis man skal samarbejde. Derfor skulle man synes, at hvis der var alvor i fredspropagandaen eller i fredstankekerne, så ville man ikke kunne have noget som helst at indvende imod at stemme også for dette.

Herudover opfordredes der til et samarbejde om en international overenskomst om nedrustning og om overenskomst om at give afkald på national suverænitet i det omfang, det er nødvendigt til opnåelse af en effektiv international kontrol med atomenergien. Det står der. Udover hvad jeg har hørt i dag fra det ærede medlem hr. Alsing Andersen, har jeg ikke hørt noget om, hvordan kommunisterne har stillet sig til dette forslag. Nu hører jeg, at det vil man ikke gå med til, for man vil kun lige nøjagtig og præcis gå med til den kontrol, som Sovjet vil gå med til, og ikke til nogen anden, skønt al sagskundskab i dette forhold hævder, at en videre- og dyberegående kontrol er nødvendig, hvis man vil hindre misbrug af atombomben.

Endelig opfordredes de fem stormagter, der er faste medlemmer af sikkerhedsrådet, til at udvide deres samarbejde og til at udvise tilbageholdenhed med anvendelse af

vetoretten for derved at gøre sikkerhedsrådet til et mere effektivt instrument til fredens opretholdelse. Virkelig apropos! I de første år var der heller ikke denne ustandselige brug eller rettere sagt misbrug af enstemmighedsreglen eller vetoretten, men nu er det blevet næsten daglig kost. Har kommunisterne noget imod et sådant forslag? Er det ikke netop et sådant samarbejde mellem de store magter indbyrdes og mellem dem og alle andre magter i De Forenede Nationer, der er en nødvendig forudsætning for fredens opretholdelse og for at få løst de interessekonflikter, der eksisterer og naturligvis også i fremtiden vil opstå?

Man vil forstå, efter hvad jeg her har sagt, at det konservative folkeparti ikke kan stemme for det kommunistiske forslag til beslutning. Danmark, den danske regering, det danske folk og en overvældende del af den danske rigsdag har efter vor mening både i og udenfor De Forenede Nationer, såvel angående de særlige problemer, der er omtalt i forslaget til beslutning, som angående alle andre forholdsregler til fredens bevarelse og sikring, stedsede ladet sin politik lede af hensynet til fredens bevarelse, men også af hensyn til frihedens bevarelse.

Vi har ret til her i Danmark at vende os mod den kommunistiske propaganda om den vestlige verden som et krigsophidselsens og krigsforberedelsens arnested. Det er tydelig vist, at man ikke dør har ladet nogen anstrengelse uforsøgt for at komme til en virkelig holdbar overenskomst om freden, og man har da heller ikke for den sags skyld endnu opgivet forsøgene på at nå dertil. Man viser virkelig — og det bør man også gøre, og det bør statsmænd altid gøre — en englelig tålmodighed. Når forhandlingerne er strandet i dag, er det altså, fordi russerne er gået i fornærmethed over, at man ikke uden videre har gjort således, som de ville have det med hensyn til repræsentationen af regimet — det tidligere regime — i Kina i denne særlige nedrustningskommission. (Aksel Larsen: Det tidligere regime!). Jeg sagde selv det tidligere regime, så det ærede medlem behøvede ikke at rette mig. Det er en meget stor ting, det ærede medlem laver ud af en smule — ja hvad skal man sige —, der kan slippe på tungen. Man siger jo den nationalistiske regering, det sagde udenrigsministeren i sin